

ския лагеръ, вѣнъ отъ града. Когато вече Турцитѣ били изгонени отъ крѣпостъта, *Конда* е билъ прѣмѣстенъ на лѣчение въ конака на Аганлията, дѣто слѣдъ дълго лѣкуване оздравялъ. Той става чудо на деня и прѣдметъ на общи удивления. Много чужденци, които посѣтили Бѣлградъ слѣдъ избѣгването на турцитѣ, сж ходили нарочно въ Конака за да видятъ виновника на тая епохална дата въ сръбската история. Отъ тукъ сж и думитѣ на Ненадовичъ: *Конда Бинбаша*, Савакапийско — свето — Андрејски јунак, *Конда Бинбаша Крцалија*“.

Слѣдъ тоя подвигъ Кондата не се отгѣглилъ отъ революционния лагеръ, а отново влиза въ сръбскитѣ редове и билъ винаги съ Кара Георги. На слѣдната 1807 г. той взелъ участие въ боя при *Ужица*, а сжщата година, на день Св. Троица, се сражавалъ съ турцитѣ при с. *Лозница*, дѣто и пада срѣдъ „небивало безстрашие и храбрость“. Говори се, че билъ погребанъ въ Троношкия мѣнастиръ (Сърбия).

Конда е билъ дребенъ на рѣсть, но съ желѣзна структура. Сръбски езикъ е знаелъ малко и то съ бѣлгарски акцентъ, а „арнаушки“ и турски е говорилъ отлично. Арнаушки е научилъ, когато билъ въ гвардията на Пазвантоолу, а както е извѣстно, самъ Пазвантоолу, отъ потурченъ Босненски родъ, е билъ по-рано арнаушки главатаръ.

Казва се, че *Конда* е погиналъ, когато билъ едва на 33 годишна възраст.

За подвига на *Конда* при Бѣлградъ пишатъ още накратко Иречекъ, Раковски и Каницъ.¹⁾

Тѣй се свѣршва хайдутството на единъ Сливенецъ, за когото знаятъ повече чужденцитѣ и частно сърбитѣ, отколкото бѣлгаритѣ, изъ чиято срѣда и огнище е излѣзълъ.

Прѣзъ тия тѣмни години *Конда* ще е ималъ и други Сливенски другари въ Сърбия. Между войводитѣ на Кара Георги прѣзъ сжщото това възстание е билъ и нѣкой си

1) Въ Каницъ, датата когато *Конда* прѣскача Бѣлградскитѣ стѣни е 12-ий Декем. 1806 г., която отговаря нашъ стилъ 30 Ноември. III, 19 — 20; сжщия пише, че кавалерията на Пазвантоолу, гдѣто билъ по-рано и *Конда*, се състояла отъ много бѣлгари. Ср. Рапке и възхищението отъ *Конда*, London, 1847, p. 175 — 176; Ненадовичъ, Живот и дела великог Борха Петровића, у Бечу, 1883, I, 163 — 168: „Бинбаша *Конда* са Узун-Мирком и са 5 своји одабрани момака“. С. Милутиновичъ, Србијанку, III, 51, 88 — 97: „велики јунак *Конда*“. Подробности въ II, 59; „Кара-Борхе Кондин предлог уважи“. II, 286 -- 7; 499, 702. Положително не се знае гдѣ е погребанъ. „Био је особито велики јунак и при освојену Београда обезсмртио је име сваје уласком својум у Београд као прави, на св. Андреју 30 Ноемвра 1806“. Пѣяло му се и пѣсенъ въ Сърбия часть отъ която вземхе отъ единъ френски прѣводъ: ... *Конда*, едничакъ е синъ на майка; отчаяна тя иска само скжпитѣ му кости почиващи далечъ отъ неговата родина. Chopin et Ubicini, Provinces Danubiennes et Roumaines. I, 289.